

første Gang havde Ordet —, udtale, at der er ikke brugt nogen lang Tid for mit Vedkommende eller for Ministeriets Vedkommende med den foreliggende Sag. Det er heller ikke muligt at paastaa, at Arbejdsudvalget er en overflødig Instans, eller at dets Behandling af Materialet har været særlig langvarig. Jeg tror, at det er ganske urigtigt at ville hævde saavel det ene som det andet af det, det ærede Medlem gjorde i den Henseende. Arbejdsudvalget har den Opgave at beskæftige sig med de Muligheder, der maatte være til Stede for at faa anvendt den ledige Arbejdskraft paa bedst mulige Maade, og ud fra den Synsvinkel har man gennem alle disse Aar i hvert Fald delvis henlagt Forvaltningen af den Sag, vi her beskæftiger os med, til dette Udvalg, der er i Besiddelse af et meget omfattende Kendskab til hele denne Sag. Udvalget sidder inde med hele det Materiale, der angaar Tilskuddets Ydelse til saavel Byggeføretagender som andre kommunale Arbejder. Det er derfor ganske naturligt, at denne Sag atter nu maatte passere dette Udvalg, og det Materiale, som Udvalget har raadet over, blev bearbejdet og gjort nyttigt til Oplysning om Sagen for den høje Rigsdag, og selv om det kun er nogle faa Linier, det omfatter af statistisk Art, saa ved de, der kender et saadant Arbejde, meget vel, at det alligevel godt kan være et særdeles, ja, et uhyre omfattende Materiale, der ligger til Grund for disse Oplysninger. Det kan ikke gøres fra den ene Dag til den anden, og det er i Virkeligheden aldeles nødvendigt, at et saadant Materiale ledsager Forslaget. Hvis det ikke var Tilfældet, vil jeg antage, at den høje Rigsdag vilde have udbedt sig Fremskaffelsen af en Række Oplysninger af den paagældende Art. — Hvad angaar den Tid, Arbejdsudvalget har anvendt, altsaa omtrent 3 Uger, kan jeg aldeles ikke erkende, at det paa nogen Maade er en særlig lang Tid. Med Hensyn til den øvrige Tid, der er hengaaet, maa jeg ligesom det ærede 10de landstingsvalgte Medlem beklage, at det ikke har været muligt at faa Forslaget frem i Rigsdagen tidligere, men det er Forhold, som jeg ikke har Herredømme over, som har medført dette. Den 3. Juni var Forslaget i Statsraadet og var derefter klart til Forelæggelse, men paa dette Tidspunkt havde Rigsdagen midlertidig afbrudt sit Arbejde, og jeg har ingen Magt til at tvinge Rigsdagen til at møde frem og modtage Lovforslag, der skal forelægges. Den 17. Juni, da Folketinget traadte sammen,

blev Lovforslaget forelagt i Folketinget; det har desværre været paa Dagsordenen nogle Gange uden at komme til Behandling. Men heller ikke dette kan man bebrejde Ministeriet. Jeg tror ikke, at der er hengaaet længere Tid end nødvendigt for at faa en forsvarlig Behandling udover de 14 Dage, som er spildte ved, at Rigsdagen ikke har holdt Møde, og det kan jeg som sagt ikke have noget Ansvar for.

Overfor de Betragtninger, der saa er anstillede af flere af de ærede Medlemmer, der har haft Ordet i denne Sag, ønsker jeg at understrege, navnlig overfor det ærede 10de landstingsvalgte Medlem, at man ikke maa gaa ud fra, at denne Sag i første Linie er et Forsøg paa at løse Boligspørgsmaalet; det er nemlig langt fra Tilfældet. Det er et Forsøg paa at imødegaa den omfattende Arbejdsløshed og blandt Midlerne dertil ogsaa at anvende Boligbyggeriet med Tilskud og afpasset saaledes, som Forholdene nu nødvendiggør det. Spørgsmaalet om Tilvejebringelse af Boliger i en virkelig større Grad og om hele Boligproblemet's Løsning, forekommer det mig, maa fremkomme gennem den af Rigsdagen besluttede Kommission og gennem den Del af Indenrigsministeriet, som det sorterer under. Hvis det var et Boliglovsforslag, vilde det ikke være mig, der havde med det at gøre her i Tinget. Det er altsaa en Misforstaaelse, naar man saa stærkt ønsker, at man ved denne Sags Afgørelse skal løse Problemer, der er til Behandling i Boligkommissionen eller maaske allerede har forladt Boligkommissionen og er til Behandling andetsteds indenfor Regeringen. — Jeg glæder mig naturligvis i øvrigt over den Tone, der nu gaar gennem Forhandlingerne i Bedømmelsen af den ulykkelige Tilstand, som Bolignøden maa siges at være. Jeg glæder mig over den Omsorg for at skaffe Boliger, som er kommet til Orde her i Dag, om end der i denne Glæde blander sig en beklagende Følelse over, at man saa sent har faaet Øje for Nødvendigheden af at raade Bod paa Bolignøden. Mit Partis Virksomhed og den Virksomhed, jeg selv har deltaget i i adskillige Aar, har været af den Art, at vi forlængst har anbefalet Foranstaltninger til Afværgelse af den Katastrophe, som nu er kommet. Men sent er bedre end aldrig, og jeg modtager derfor med Glæde den Bistand, der ydes fra anden Side, til at komme over disse Vanligheder, og vil naturligvis ogsaa paa anden Vis gerne være med til at fremme Foranstalt-